

ΤΟ ΜΥΣΤΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΜΟΙΡΑΙΟΥ, ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ, ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ, ΤΩΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ, ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

“Ο ΕΞΑΔΕΛΦΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ,”

ΥΠΟ ΓΚΟΝΤΡΑΝ ΜΠΟΥΡΥΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Ναι, τό μυστικό πού κυρίως έσάς άφορά όλοκλημή, έξακολουθεί νά ύπόρχη άκόμη.

— Τότε, ειπε ό Φλορεστάν χαμογελώντας θλιβερά. Τώρα πού δέν ύπόρχει πιά φόβος νά μάς διακόψουν άς ξαναρχίσουμε τή συζήτηση μάς και τελειώστε τό μυστικό.

— Άλλοίμονο ! άπάντησε ό Βρινδίνος έξαντλημένος, δέν ύπόρχει πιά λόγος νά τήν ξαναρχίσουμε.

Και έσώπασε. ‘Ο Φλορεστάν άρχισε νά ρίχνη μελαγχολικά βλέμματα γύρω του.

— Μήπως αυτή εινη ή περιουσία πού μου άνήκει ; ρώτησε τό Βρινδινό δείχνοντας τό θησαυρό πού ήταν σωριασμένος κάτω.

‘Ο έτοιμοθάνατος κοίταξε τό χρυσάφι μέ φρίκη.

— ‘Οχι ! όχι ! όχι ! φώναξε. ‘Η περιουσία πού σάς έταξα, Εύπατριδά μου, ήταν ή νόμιμος κληρονομία σας... ‘Η προέλευσίς της ήταν τιμία, θά μπορούσατε νά τήν άπολαύσετε χωρίς τύψεις, χωρίς νά δηλητηριάσετε τά δάχτυλά σας άγγίζοντάς τήν... ‘Ενώ αυτή έδώ είν’ δλόκληρη ή ζωή μου, είν’ ό καρπός πενήνια χρόνων έγκλημάτων... κάθε κομμάτι χρυσάφι, κάθε διαμάντι άντιπροσωπεύει και ένα δάκρυ ή μιá σταγόνα αίματος.

‘Ο Φλορεστάν μέ φρίκη τραβήχτηκε πίσω.

— ‘Α δέν ήξέριτε λοιπόν ότι ήιουν ένας άθλιος !... φώναξε ό Βρινδίνος χύνοντας ποτάμι τά δάκρυα. Τό χέρι αυτό πού μέ τόση έγκαρδιότητα σφιγγατε μέσα στό δικό σας δέν ήξερατε ότι ήταν μολυσμένο από δολοφονίες και έγκληματα. Αί ! καλά ! μάθετέ τό τώρα... και αυτό ός εινη ή πιό μεγάλη μου τιμωρία... ‘Αφήστε με... στρίψτε μου τες πλάτες σας... μη μου μιλάτε πιά... Σεις τού όποιου ή συνείδησις εινε καθαρή, μη μολύνεστε άγγίζοντάς με...

— ‘Οχι ! όχι ! φώναξε ό Φλορεστάν, ή θέσις μου εινε κοντά σας. Μη φοβάστε ότι θά σάς συχαθώ : Μέ ποιό δικαίωμα θά τό έκανα αυτό άφού από τούς δυό μας ίσως έγώ ειμαι ό μεγαλύτερος έγκληματίας...

— Σεις ! φώναξε ό γέρος. Σεις πού όλη σας ή ζωή ήταν μιá ευθεία γραμμή μεταξύ τής τιμής και τού καθήκοντος.

— Μακάρι νά ήταν έτσι ! στέναξε ό ύποκόμης.

— Σεις έγκληματίας, παιδί μου... Τι τρέλλα ! Ξέρω τό παρελθόν σας, σείς ό ίδιος μου τό διηγηθήκατε.

— ‘Α τό τήν ήμέρα εκείνη, τόν διέκοψε μέ σκοτεινό ύφος ό Φλορεστάν, έκανα μιá άτιμη πράξη.

‘Ο Βρινδίνος κοίταξε τό νέο ξαφνιασμένος, αλλά σέ λίγο τό πρόσωπό του φωτισήθηκε σά νά ειχε καταλάβει περι τίνος έπρόκειτο και ψιθύρισε :

— ‘Α ! καταλαβαίνω... ‘Ο έρωσ σας προς τήν κόμισσα τής Θούνης... θά τής έκλέψατε κανένα φίλημα... καμιά έρωτική έπιθυμία ίσως...

— ‘Εκανα μιá άτιμη πράξη, σάς λέω ! τόν διέκοψε και πάλι ό Φλορεστάν. Μιά άτιμη πράξη πού μ’ έβρουτελίζει για πάντα και μέ κατεβάζει από τόν ύψος τού ευπατρίδου... Χρειάζεται νά σάς πώ τίποτε παραπάνω... Καλά λοιπόν, άκούστε με... Θά σάς έξομολογήθώ, άφού μου έξομολογηθήκατε και σείς... ‘Ελάτρευα τήν κόμισσα τής Θούνης, ή ό τία ποτέ δέν καταδέχτηκε νά ριζή τά βλέμματά της ; άπάνω μου... Δέ υτοζήτε νά φανακώθητε τι συγκατένευσα νά κάνω για νά τήν άπολαύσω... ‘Ετρωπυόμενος τής ομοιότητός μου μέ τόν κόμητα φέρεσα ρούχα όμοια μέ τά δικά του. Δέστε, αυτή τή στολή πού φορώ και πού μέ φλογίζει, εινε όμοια μέ τή δική του. ‘Επειτα ενώ ό συνένοχός μου, πού ήταν κι’ αυτός ένας άνανδρος, άπεκοίμιζε τόν ευγενή κόμητα Γοδεφρίδο μέ κάποιο ναρκωτικό, έγώ, προδοτικά, έξευτελισμένα, σάν κακούργος, σάν κλέφτης, πιήχια τό μέγαρό του, στό δωμάτιό του και εκάθησα μέ γαλήνη στό πρόσωπό μου, μέ χαμόγελο στό χέλι μου : ‘Εδωκα διαταγές στους άνθρώπους του, ύποκρίθηκα τέλος πάντων τό πρόσωπό τους περιμένοντας τή στιγμή για νά μωδ στό δωμάτιο τής συζύγου του και νά τού κλέψω τήν τιμή ό τως ειχα κλέψει και τόνόμα του.

Σ’ αυτό τό σημείο ό Φλορεστάν στάθηκε, άσθμαίνοντας και κακακίτριος από τή ντροπή του, για ν’ άναπνεύση.

Μά τού Βρινδινού ή όψη ειχε άλλες. Ταραγμένος, τρέμοντας, μέ τά μαλλιά του άνορθωμένα έμιαζε μέ άνθρωπο πού πατάει τό πόδι του στήν άρη τής άβύσσου και ζητάει νά μετρήση τό βάθος τής.

— ‘Επειτα, εργαλίστε, έπειτα ; ήγνη τό έγκλημα.

— ‘Οχι, άπάντησε ό Φλορεστάν, μά και δέν έζηρητάτο από μένα ή έκτέλεσίς του. Βλέπετε λοιπόν τώρα σέ ποιό σημείο έβρουτελισμόύ έφτασα...

— Και τι πράγμα σάς έμπόδισε νά διαπράξετε τό άνοσιούργημα αυτό ;

‘Ο συνένοχός μου ήταν άντεραστής μου, πράγμα τού έγώ τό άγνοούσα... Μου έδωσε κάποιο ναρκωτικό τό όποιο μ’ έροίξε άνάσθητο κάτω μπρός στά διαμερίσματα τής κομήσισης... Μόλις έδώ πέρα έξόπνησα.

* — Ξέρετε τό όνομα τού συνένοχού σας ;

— Μάλιστα, λέγεται Βουά-Βουρδόν...

— Δέν άκούσατε ποτέ νά γίνεται λόγος για τόν εξάδελφο τού Διαβόλου.

— Ναι, από τήν πρώτη μέρα τής άφίξεώς μου στήν Τουρραίνη τό άκουσα αυτό τό όνομα...

— ‘Ε λοιπόν, ό Βουά-Βουρδόν σας κι’ ό εξάδελφος τού Διαβόλου εινε τόν ίδιο πρόσωπο... Τώρα ήξερατε τι συμφέρον ειχε πού σάς ύπεκίνησε νά παίξετε αυτό τόν άισχρό ρόλο ;

— ‘Οπως μου ειπε ό ίδιος, άπάντησε ό Φλορεστάν, ήθελε νά εκδικηθή τόν κόμητα τής Θούνης τόν όποιον μούσσε θανάσιμα.

— ‘Ω ! φώναξε μέ φωνή παράδοξη ό Βρινδίνος, και τόν εκδικήθηκε πολύ τρομεράτερα άπ’ όσο ύποθέτατε σείς, πολύ περισσότερο από ότι κι’ ό ίδιος νομίζει, πολύ περισσότερο άπ’ όσο όνειρευότανε διαλέγοντας σάς ως όργανό του...

— Τι ήέλετε νά πτήε ; ρώτησε ό ύποκόμης μέ περιέργεια, άφού ή εκδικήσις του άπέτυχε. Σάς ξαναλέω ότι δέν ειχε τό θάρρος νά πραγματοποιήση τό σχέδιό του ως τό τέλος, ότι ή ζηλοτυπία ύπερίσχυσε τό μίσος του.

— Φτάνει !... άπάντησε ό Βρινδίνος τού όποιου ή φωνή ειχε πάει μιá παράδοξη ζωηρότητα. ‘Απαντήστε μου σέ όσα θά σάς ρωτήσω. Τι συνέβη μέ τόν άνθρωπο αυτό τις λίγες στιγμές πού μόνε νατε μόνι μεσα στήν κάμαρη τού κόμητος. Τι σάς διατάξε νά κάνετε ;

‘Ο Φλορεστάν έκανε πίσω ξαφνιασμένος :

— Μά... τίποτε, ειπε, δέν θυμάμαι τίποτε...

— Για όνομα τού Θεού, ύποκόμη ! φώναξε ό Βρινδίνος. Προσπαθήστε νά θυμηθήτε. Δέν έβγήκατε στόν έξώστη και πετάξατε κάτι, σέ κάποιο πού περιμένα κάτω ;

— ‘Α, ναι ! τόν διέκοψε ό ύποκόμης. ‘Αλήθεια έροίξα κάτω μιá δέσμη κλειδιά, τά όποια ό κόμης τής Θούνης ειχε ξεχάσει νά δώση ναριτερα σέ κάποιο άξιωματικό του... ‘Αλλά τι ένδιαφέρον βρισκατε στό άσημαντο αυτό πράγμα ;

— ‘Ασημαντό ! φώναξε ό Βρινδίνος. Και μέ τό πρόσωπο κατάχλωμο, μέ τά χείλη του κάτωστρα σωριασθήκε πάλι κάτω ψιθύρίζοντας :

— Τό περρωμένο !... Τό περρωμένο !...

VII.

‘Η νύχτα τής πρώτης Μαρτίου.

‘Ο Φλορεστάν έπευσε νά βοηθήση μέτα στό στόμα μερικές σταγόνες.

Σέ λίγο ό Βρινδίνος κουνήθηκε πάλι. Τά μάγουλά του χρωματίσθηκαν κάπως, τά μάτια του άνοιξαν κι’ ένας άσθενικός στεναγμός έξφυγε από τό στήθος του. Σέ λίγο ήταν πάλι σέ κατάστασι νά μιλήση.

— ‘Ακούστε με, ειπε στό Φλορεστάν, μέ φωνή άδύνατη αλλά έπιτακτική, και μη μέ διακόψετε μέ κανένα λόγο γιατί ή στιγμές μου εινε πολύτιμες... Πρέπει νά σάς πώ μιá ιστορία ή όποια σάς ένδιαφέρει πολύ... ‘Εχουν περάσει τριάντα χρόνια ά τό τήν έποχή τής ιστορίας αυτής. ‘Ηιουν τότε ύπάλληλος ή καλλίτερος γραμματεύς ένός σοφωτάτου και φημισμένου άνδρός τού Παρακέλου τόν όποιον άργότερα έδολοφόνησα. ‘Ο κύριός μου έθεωρείτο ως ένας από τούς μεγαλύτερους φιλοσόφους, φυσικός άστρονόμος και ιατρούς τής έποχής του. Κάποτε λοιπόν πηγαίναμε στή Βάδα, όπου έπρόκειτο νά ανακηρυχθή έπίτιμος καθηγητής τού Πανεπιστίμιου τής. ‘Ενώ περνούσαμε από τό δάσος τής Αίνωτης ή νύχτα μάς έπιασε μέσα σ’ αυτό κι’ άναγκαστήκαμε νά ζητήσουμε καταφύγιο σ’ ένα μεγαλοπρεπή πύργο, στόν όποιο και έξαιρετικό συνέβαινε εκείνη τή νύχτα επειδή ήταν καταιφάτος. Τό προσωπικό τού πύργου μάς δέχθηκε μέ μεγάλη προθυμία και μάς παρεκάλεσαν εκ μέρους τού κυριού των νά τόν συγχωρήσουμε γιατί δέ μάς παρουσίαστηκε, λόγω τού ότι ή σύζυγός του ήταν έφοιγοννη και βρισκότανε στό πλεουρο τής. Καθώς φαινόταν από τις φυσιογνωμίες τών ύπρητών και τών άξιωματικών, όλοι τους έλάτρευαν τόν άφέντη τους. ‘Ηταν δέ αυτός ό κόμης Φίλιππος τής Θούνης...

(‘Ακολουθεί)

‘Ο κόμης πλησίασε τόν Παρακέλο πού μελετούσε τήν περιγραφή του.